

In het tweede jaar van mijn studie bodemkunde kregen wij als opdracht de bodem van een stukje Betuwe in kaart te brengen. Met een boor maakten wij gaatjes in de grond en wij classificeerden de grond. Meestal ging het om klei, door de rivieren daar afgezet voordat zij beteugeld werden door dijken. In mijn eigen tuin in het noordwesten van Wageningen ligt ook een laag klei.

Als je op de bodemkaart naar alle kleigronden kijkt, krijg je een idee van de immense hoeveelheden klei die in de loop der eeuwen is afgezet in een zone rond de rivieren.

Sinds er dijken langs de rivieren liggen concentreert de afzetting zich in de uiterwaarden en zal een deel naar zee spoelen.

Klei uit de uiterwaarden wordt gebruikt voor de productie van bakstenen en dakpannen. Tot voor kort golden deze producten als niet duurzaam, omdat de klei waarvan zij zijn gemaakt ooit opraakt. Sinds kort is dat in een ander daglicht komen te staan.

Uit een studie van Deltares en de universiteiten van Utrecht en Wageningen blijkt namelijk dat de mens minder klei uit de uiterwaarden wint dan er wordt afgezet. En daaruit leiden de onderzoekers af dat klei een duurzame grondstof is, omdat de klei niet opraakt.

Ik heb nooit gedacht dat de mens meer klei won dan er werd afgezet. Maar het staat nu tenminste wetenschappelijk vast. En de keramische industrie is blij, want met duurzaam kun je tegenwoordig scoren. Het Koninklijk Verbond van Nederlandse Baksteenfabrikanten heeft de studie mede gefinancierd.